

Arrest

nr. 279 235 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2022.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, aldus de commissaris-generaal die het verzoek niet-ontvankelijk verklaart.

4. Verzoeker slaagt er niet in op die vaststellingen een ander licht te werpen.

In het verzoekschrift wordt thans onder meer het volgende aangevoerd: “De verwerende partij gaat er echter volkomen aan voorbij dat de verzoekende partij haar Griekse verblijfstitel nooit in handen gekregen heeft en die dus bij terugkeer nog zou moeten bekomen.”

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, zoals overigens ook in België, is dit in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over (een) internationale bescherming(sstatus) in Griekenland zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad wijst er voorts op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op de in de administratief dossier opgenomen informatie, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Nu genoegzaam vaststaat dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland, komt de commissaris-generaal zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds

internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het nagaan van verzoekers verblijfsdocumenten of het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenten, onderzoeken of analyseren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

5. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend, en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

6. Ofschoon blijkens de informatie waar verzoeker naar verwijst de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoeker, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

7. De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoeker aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekers situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoeker zijn situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 september 2022, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met (voorgaande) analyse. Verzoekende partij stelt dat er wel werd verwezen naar de Eurodac-hit maar dat zij zelf niet goed wist welke papieren zij had gekregen. Zij wijst erop dat zij geen steun meer kreeg toen ze naar de hoofdstad ging, en daarom verplicht werd om terug te keren naar het kamp om te slapen en te eten. Verzoekende partij wijst erop dat er geen gedegen onderzoek is geweest en haar verklaringen stroken met de realiteit. Verzoekende partij wijst erop dat de bescherming in Griekenland niet efficiënt is. Voorts stelt zij dat zij uiteindelijk een job had gevonden via een hulporganisatie en dat zij op het einde van de maand niet werd betaald. Verzoekende partij besluit dat er veel discriminatie is voor het vinden van werk en dat zij op die manier zal terechtkomen in een vergaande deprivatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die aan de in voormelde beschikking opgenomen grond afbreuk (kunnen) doen. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen (omtrent haar levensomstandigheden in Griekenland) en al in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch werpt hiermee geen ander licht op hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Betreffende de opmerking ter zitting dat er wel werd verwezen naar de Eurodac-hit maar verzoekende partij zelf niet goed wist welke papieren zij had gekregen, benadrukt de Raad dat uit de informatie vervat in het administratief dossier, met name de resultaten van Eurodac, (duidelijk) blijkt dat verzoekende

partij in Griekenland (een) internationale bescherming(ssstatus) heeft verkregen, en dat verzoekende partij zelf dit niet betwist, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt.

Indien, zoals wordt voorgehouden, verzoekende partij niet goed wist welke papieren zij had gekregen, kwam het haar toe om zich hierover (nader) te informeren, in de eerste plaats bij de Griekse autoriteiten zelf, dan wel bij een organisatie, zoals bijvoorbeeld bij de organisatie die ervoor zorgde dat zij enkele maanden vrijwillig poetswerk kon doen. Bovendien blijkt uit verzoekende partij haar eerdere verklaringen dat zij er wel degelijk en goed van op de hoogte was dat zij via de kaart die zij verkreeg (o.a.) recht had op een vergoeding van de Griekse overheid.

De Raad wijst erop en beklemtoont dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Zulke inspanningen mogen evenwel geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat wanneer zij in Griekenland een beschermingsstatus kreeg toegekend en in april 2020 een papier kreeg om het Griekse eiland Lesbos, waar zij in het vluchtelingenkamp Moria verbleef, te verlaten en naar het Griekse vasteland te gaan, zij naar de Griekse hoofdstad trok. Verzoekende partij verbleef slechts een korte tijd in Athene en keerde al spoedig terug naar het kamp Moria waar zij in het geniep terug binnenglipte.

Verzoekende partij merkt op algemene wijze op dat zij geen steun meer kreeg toen ze naar Athene ging, en dat er in het huis waarin zij in de Griekse hoofdstad verbleef drugs werd gebruikt en verhandeld, doch ze toont niet *in concreto* aan dat zij zelf actief naar oplossingen/alternatieven zou hebben gezocht en daadwerkelijke en ernstige inspanningen zou hebben gedaan om in Griekenland, in de Griekse hoofdstad dan wel elders, haar rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden. Ze toont evenmin aan dat indien zij op bepaalde vlakken moeilijkheden ondervond, en er bv. een gebrekkige toegang tot werkgelegenheid en/of huisvesting was, zij dit ergens officieel zou hebben aangekaart en aangeklaagd. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij geenszins op een concrete en overtuigende wijze aangetoond. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt daarentegen dat het enige, dan wel een van de weinige initiatieven die verzoekende partij na haar reis naar en kort verblijf als statushouder in Athene heeft ondernomen, een terugkeer was naar het kamp Moria waar ze stiekem terug binnenglipte en waar ze nog een langere tijd verbleef, om van daaruit (via Frankrijk) naar België te komen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zij bijvoorbeeld elders in Griekenland een woonplaats -haar familie zou haar hebben gezegd dat ze niet te veel moest proberen om in de rest van Griekenland een woonplaats te zoeken- of werk zou hebben gezocht. Verzoekende partij haar opmerking ter zitting dat er veel discriminatie is voor het vinden van werk, berust aldus niet op vele eigen ervaringen, laat staan meerdere en ernstige persoonlijke pogingen. Zij toont hiermee niet op een concrete en overtuigende wijze aan dat zij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt, of tot andere aan haar status verbonden rechten zoals toegang tot onder meer huisvesting en gezondheidszorg.

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Griekenland haar bieden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan te hebben uitgeput.

Verzoekende partij beweert weliswaar, doch toont niet *in concreto* aan dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) efficiënt, effectief of toereikend was. Ze beweert op algemene wijze, maar maakt niet concreet aannemelijk dat haar situatie van die aard is dat zij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd toegekend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Met haar algemene, niet nader toegelichte of enigszins onderbouwde opmerking en kritiek ter zitting dat er geen gedegen onderzoek is geweest en haar verklaringen stroken met de realiteit, slaagt verzoekende partij er niet in aan het voorgaande afbreuk te doen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 september 2022 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS